

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5797898745
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5797898745.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v právnej veci žalobcov: 1/ T. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXXX/X, XXX XX L., 2/ L. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. Y. XXXX/XX, XXX XX L., 3/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. Y. XXXX/XX, XXX XX L., 4/ L. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXX, XXX XX M., 5/ I. U., rod. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXXX C. L., P., G., N. XXX XX, Spojené štáty americké, zastúpenej spoločnosťou: Advokátska kancelária GEREG & MESSINGEROVÁ, s.r.o., so sídlom Horná Strieborná 4, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 47 253 011, proti žalovaným: 1/ Slovenská republika, za ktorú koná Okresný úrad Žilina, so sídlom Janka Kráľa 4, 010 40 Žilina, 2/ U. P., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom M. XX, XXX XX Q. Q., ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX, o zaplatenie sumy 64.603,66 Eur (1.946.250,- Sk) s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného v rade 1/ proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/326/97-50 zo dňa 16.08.1999, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 10C/326/97-50 zo dňa 16.08.1999 v prvej vete výroku v časti, v ktorej bola žalovanému v rade 1/, t. j. odporcovi v rade 1/ uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi, t. j. navrhovateľovi sumu 64.603,66 Eur (pôvodne sumu 1.946.250,- Sk), so zmluvnou pokutou vo výške 1 % denne z istiny 58.794,72 Eur (t. j. pôvodne z istiny 1.771.250,- Sk) od 19.01.1994 do 14.04.1994, z istiny 46.347,00 Eur (t. j. pôvodne z istiny 1.396.250,- Sk) od 15.04.1994 do 11.08.1994 a z istiny 64.603,66 Eur (t. j. pôvodne z istiny 1.946.250,- Sk), od 12.08.1994 do zaplatenia, všetko spolu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a tiež v druhej vete výroku v časti, v ktorej bola žalovanému v rade 1/, t. j. odporcovi v rade 1/ uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi, t. j. navrhovateľovi trovy konania vo výške 3.407,62 Eur (pôvodne v sume 102.658,- Sk), potvrdzuje.

Žalobcovia v rade 1/ až 5/ majú voči žalovanému v rade 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Vo vzťahu k žalovanému v rade 2/, t. j. odporcovi v rade 2/ zostáva rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 10C/326/97-50 zo dňa 16.08.1999 nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil pôvodnému žalovanému v rade 1/ Ing. L. T., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom U. X, L., ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX (označenému ako odporca v rade 1/) a žalovanému v rade 2/ U. P., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom M. XX, XXX XX Q. Q., ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX, (označenému ako odporca v rade 1/), povinnosť zaplatiť pôvodnému žalobcovi (t. j. právnenému predchodcovi aktuálnych žalobcov v rade 1/ až 5/) Ing. L. B., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom Q. X, L., ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX (označenému ako navrhovateľ) sumu 64.603,66 Eur (pôvodne sumu 1.946.250,- Sk), so zmluvnou pokutou vo výške 1 % denne z istiny

58.794,72 Eur (t. j. pôvodne z istiny 1.771.250,- Sk) od 19.01.1994 do 14.04.1994, z istiny 46.347,00 Eur t. j. pôvodne z istiny 1.396.250,- Sk) od 15.04.1994 do 11.08.1994 a z istiny 64.603,66 Eur (t. j. pôvodne z istiny 1.946.250,- Sk), od 12.08.1994 do zaplattenia, všetko spolu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (veta prvá výroku). O trovách konania rozhodol tak, že pôvodným žalovaným v rade 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť pôvodnému žalobcovi trovy konania vo výške 3.407,62 Eur (pôvodne v sume 102.658,- Sk) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jána Gemerského, advokáta do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (veta druhá výroku).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že pôvodný žalobca sa žalobou domáhal voči pôvodným žalovaným v rade 1/ a 2/ zaplattenia sumy 64.603,66 Eur (pôvodne sumy 1.946.250,- Sk) na tom skutkovom základe, že žalovaným požičal finančné prostriedky v celkovej výške 2.321.250,- Sk, pričom títo mu vrátili len sumu 375.000,- Sk. V ostatnej časti obidvaja dlžníci svoj dlh písomne uznali.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že na základe Dohody o zapožičaní finančných prostriedkov zo dňa 18.10.1993, 19.10.1993 a 21.07.1994 pôvodný žalobca poskytol pôvodným žalovaným v rade 1/ a 2/ pôžičky v celkovej sume 2.321.250,- Sk (77.051,38 Eur), pričom pôvodní žalobcovia vrátili pôvodnému žalobcovi sumu 375.000,- Sk (12.447,72 Eur). Uznaním dlhu zo dňa 25.09.1996 pôvodní žalovaní v rade 1/ a 2/ svoj dlh voči pôvodnému žalobcovi z titulu poskytnutých pôžičiek v celkovej sume 20.226.950,- Sk (671.411,73 Eur) písomne uznali a zaviazali sa ho vrátiť pôvodnému žalobcovi spoločne a nerozdielne.

4. Keďže na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázanú dôvodnosť žalovaného nároku pôvodného žalobcu, s poukazom na ust. § 657 a § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom v čase uzatvárania dotknutých právnych úkonov) zaviazal pôvodných žalovaných v rade 1/ a 2/ zaplatiť pôvodnému žalobcovi žalovanú istinu vo výške 64.603,66 Eur (pôvodne sumu 1.946.250,- Sk). Zároveň s poukazom na ust. § 544 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka súd priznal pôvodnému žalobcovi voči pôvodným žalovaným aj žalobou uplatnený nárok na zaplattenie zmluvnej pokuty, ktorú si ako zabezpečovací prostriedok strany sporu dohodli.

5. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účinného v čase rozhodovania súdu a pôvodnému žalobcovi, ktorý mal v spore plný úspech priznal ich náhradu vo výške 3.407,62 Eur (pôvodne v sume 102.658,- Sk), ktorú im uložil zaplatiť na účet advokáta, ktorý ho zastupoval v tomto konaní (§ 149 ods. 1 O.s.p.).

6. Následne Okresný súd Martin uznesením č. k. 10C/326/1997-246 zo dňa 06.10.2016 postupom podľa ust. § 63 CSP rozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom po pôvodnom žalovanom v rade 1/ Ing. L. T., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom U. X, L., ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX, a to so Slovenskou republikou, zastúpenou Okresným úradom Žilina. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 17.10.2016. V dedičskom konaní po uvedenom poručiteľovi totiž všetci jeho zákonní dedičia (manželka L. T., rod L. a dcéra Ing. J. P., rod T.) a rovnako právni nástupcovia po Ing. J. P., rod T. - jej deti, t. j. vnuci poručiteľa, dedičstvo s ust. § 463 Občianskeho zákonníka odmietli. Dedičstvo, ktoré nenadobudol žiadny dedič poručiteľa tak pripadlo štátu (§ 462 Občianskeho zákonníka).

7. Uznesením č. k. 10C/326/1997-301 zo dňa 07.06.2019 prvoinštančný súd rozhodol o pokračovaní s právnymi nástupcami po pôvodnom žalobcovi Ing. L. B., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom Q. X, L., ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX, a to so žalobcami v rade 1/ až 5/ označenými v záhlaví tohto rozhodnutia odvolacieho súdu. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.07.2019.

8. Dňa 31.10.2016 bolo súdu doručené podanie žalovaného v rade 1/, ktoré bolo podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) posúdené ako odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/326/97-50 zo dňa 16.08.1999.

9. Žalovaný v rade 1/ vo svojom opravnom prostriedku namietal svoju pasívnu vecnú legitímáciu v tomto spore s odôvodnením, že dedičské konanie po pôvodnom žalovanom v rade 1/ nie je ešte právoplatne skončené. Podľa názoru odvolateľa je preto doručenie rozsudku v prejednávanej veci žalovanému v rade 1/, t. j. Slovenskej republike, zastúpenej Okresným úradom Žilina, predčasné. Ďalej žalovaný v rade 1/ namietal nejasnosť napadnutého rozsudku, keď v ňom nie je uvedený rozsah, v ktorom má žalovaný v rade 1/ plniť žalujúcej sporovej strane. Hoci je vo výroku napadnutého rozsudku uložená povinnosť pôvodných žalovaných v rade 1/ a 2/ plniť voči pôvodnému žalobcovi, táto povinnosť nebola určená „spoločne a nerozdielne.“ Žalovaný v rade 1/ sa nestotožnil ani s úvahou okresného súdu o tom, že by pôvodný žalovaný v rade 1/ hodnoverným spôsobom nepreukázal neprijatie plnenia zo strany pôvodného žalobcu. Bolo totiž povinnosťou žalujúcej sporovej strany, aby v konaní preukázala prevzatie poskytnutých peňažných prostriedkov pôvodnými žalovanými v rade 1/ a 2/. Zároveň odvolateľ uviedol,

že v aktuálnej situácii, po uplynutí dlhého časového úseku od poskytnutia pôžičiek (v rokoch 1993, 1994), resp. od vykonania dokazovania a meritórneho rozhodnutia súdu prvej inštancie v súdnej veci v roku 1999, je takmer nemožné hodnoverne zistiť skutkový stav týkajúci sa predmetu sporu. Nie je možné napríklad zistiť okolnosti uzatvárania predmetných právnych úkonov, napr. či pôžičky v tak vysokej sume, s takými krátkymi termínmi na ich vrátenie a s neprimeranými zmluvnými pokutami boli zo strany pôvodných žalovaných uzatvárané dobrovoľne, slobodne, bez nátlaku, či sa pri určenej zmluvnej pokute v rozsahu 1 % z dlžnej sumy ročne nejedná o neprimeranú zmluvnú podmienku a podobne. Vyhýbanie sa žalovaného v rade 2/ pojednávaniu môže byť náznakom, že tomu tak nemuselo byť.

10. Žalobcovia v rade 2/ a 3/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného v rade 1/ uviedli, že nemajú vedomosť o stave dedičského konania po pôvodnom žalovanom v rade 1/ a k odvolaniu preto nemôžu zaujať stanovisko.

11. Žalobca v rade 4/ vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v rade 1/ uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom a považuje ho za vecne správny. Z vykonaného dokazovania je totiž zrejmá existencia pôžičiek pôvodného žalobcu vo vzťahu k pôvodným žalovaným, ako aj dojednanie zmluvnej pokuty. Súčasťou spisového materiálu je aj písomné uznanie dlhu pôvodných žalovaných voči pôvodnému žalobcovi, s tým, že Dlžníci svoj dlh urovnajú spoločne a nerozdielne. Žalobca v rade 4/ sa nestotožnil ani s tvrdením odvolateľa o absencii jeho pasívnej vecnej legitímácie v tomto spore, keď uviedol, že pre toto sporové konanie nie je podstatné skončenie dedičského konania po pôvodnom žalovanom v rade 1/.

12. Súdu bolo doručené aj vyjadrenie žalobcu v rade 5/ k odvolaniu žalovaného v rade 1/, ktorý sa stotožnil s rozhodnutím okresného súdu, ktoré podľa jeho názoru vychádza zo správne zisteného skutkového stavu. Rovnako ako žalobca v rade 4/ nesúhlasil s tvrdením žalovaného v rade 1/ o absencii jeho pasívnej vecnej legitímácie v predjednanom spore.

13. Žalovaný v rade 1/ v reakcii na vyjadrenia žalobcov v rade 2/ až 5/ uviedol, že sa nestotožňuje s názorom žalobcu v rade 4/ týkajúceho sa jeho pasívnej vecnej legitímácie v súdenom prípade, a to s poukazom na ust. § 63 CSP. Dedičské konanie po pôvodnom žalovanom v rade 1/ nie je právoplatne skončené, pričom doterajší priebeh dedičského konania nasvedčuje tomu, že dedičstvo bude predĺžené. Je tak možné predpokladať, že štát využije svoje procesné postavenie, vyzve veriteľov na uplatnenie svojich pohľadávok a navrhne uzavretie dohody o prenechaní predĺženého dedičstva veriteľom, resp. dôjde k likvidácii dedičstva, čím dlhy poručiťľa zaniknú. V takom prípade Slovenská republika nenadobudne majetok poručiťľa titulom odúmrtie, ale rozhodnutím štátneho orgánu podľa § 132 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru žalovaného v rade 1/ je preto potrebné vedené sporové konanie prerušiť a počkať na rozhodnutie v dedičskom konaní.

14. Žalobcovia v rade 2/ až 5/ v rámci odvolacej repliky zotrvali na svojich pôvodných stanoviskách.

15. Ďalšie podania v súvislosti s odvolaním žalovaného v rade 1/ proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/326/97-50 zo dňa 16.08.1999 v rámci odvolacieho konania súdu neboli stranami sporu produkované.

16. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že žalovaný v rade 2/ U. P., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom M. XX, XXX XX Q. Q. dňa XX.XX.XXXX zomrel. Napadnutý rozsudok však voči žalovanému v rade 2/ nadobudol právoplatnosť ešte dňa 31.12.1999.

17. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP vo vzťahu k žalovanému v rade 1/ vo veci samej (t. j. vo vete prvej výroku) a tiež v závislom výroku o trovách konania (t. j. vo vete druhej výroku) ako vecne správny potvrdil.

18. Vzhľadom na to, že vec bola predložená krajskému súdu na rozhodnutie za účinnosti nového procesného kódexu (zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej aj „CSP“), odvolací súd bol povinný pri svojom postupe aplikovať novú právnu úpravu (§ 470 ods. 1 CSP) s tým, že účinky

procesných úkonov strán sporu i súdu prvej inštancie ostali zachované (§ 470 ods. 2 CSP). Zároveň v odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd prispôbil terminológiu novej právnej úpravy, ktorá reguluje civilné sporové konanie.

19. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. (aktuálne náležitosti rozsudku upravuje ust. § 220 ods. 2 CSP). Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

20. Súčasne odvolací súd preskúmal i námietky žalovaného v rade 1/ uvedené v jeho opravnom prostriedku a po ich preskúmaní dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

21. Námietku žalovaného týkajúcu sa pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v rade 1/ odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Súčasťou predloženého spisového materiálu je oznámenie zo dňa 17.03.2015 adresované konajúcemu súdu vypracované JUDr. Vladimírom Kostovčákom, notárom, so sídlom P. XX, XXX XX L., ktorý koná v dedičskej veci vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. D 1288/99 po pôvodnom žalovanom v rade 1/ Ing. L. T., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom U. X, L., ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX, ako poverený súdny komisár. Z tohto podania mal i odvolací súd preukázané, že všetci potenciálni dedičia vystupujúci v dedičskom konaní po pôvodnom žalovanom v rade 1/ dedičstvo v súlade odmietli, na základe čoho pripadlo dedičstvo po poručiťovi dňom jeho smrti ako odúmrt' štátu, t. j. Slovenskej republiky (pozri bod 6. odôvodnenia tohto rozhodnutia). Uvedené vyplýva aj zo zápisnice spísanej na notárskom úrade konajúceho notára dňa 09.06.2014, ako aj z uznesenia Okresného súdu Martin č. k. D 1288/99 zo dňa 15.08.2014. Na základe tohto aj Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 5Co/22/2020-392 zo dňa 29.09.2020 odvolanie manželky poručiťľa L. P., rod T. a dcéry poručiťľa Ing. J. P., rod T. postupom podľa ust. § 386 písm. b) CSP odmietol, pretože bolo podané neoprávnenou osobou. Na základe uvedených skutočností Okresný súd Martin zvolil správny postup, keď v súlade s ust. § 63 CSP, dňa 06.10.2016 vydal uznesenie č. k. 10C/326/1997-246, ktorým rozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom po pôvodnom žalovanom v rade 1/ Ing. L. T., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom U. X, L., ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX, a to so Slovenskou republikou, zastúpenou Okresným úradom Žilina. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 17.10.2016. Týmto momentom sa žalovaný v rade 1/ ako právny nástupca pôvodného žalovaného v rade 1/ Ing. L. T., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom U. X, L., ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX, stal stranou v tomto spore. V danej súvislosti odvolací súd dodáva, že ust. § 63 ods. 3 CSP umožňuje súdu, ak to povaha veci pripúšťa, pokračovať v konaní aj pred skončením konania o dedičstve. Práve slovné spojenie „ak to povaha veci pripúšťa“ upravuje možnosť takéhoto postupu súdu v jednoduchých dedičských konaniach, kde sa nevyskytuje žiadny spor o dedičské právo, existuje jediný nespochybniteľný dedič, čo je aj prípad prejednávanej veci. Je tak zrejmé, že žalovaný v rade 1/ v tomto spore pasívne vecne legitímovaným subjektom.

22. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že dedičské konanie po pôvodnom žalovanom v rade 1/ doposiaľ nebolo právoplatne skončené z dôvodu, že súd/notár čaká na rozhodnutie v tomto sporovom konaní, pretože až následne bude možné v dedičskej veci rozhodnúť o všeobecnej cene majetku pôvodného žalovaného v rade 1/, o výške jeho dlhov, resp. o výške predĺženia v čase jeho smrti.

23. Za nedôvodnú považuje odvolací súd aj námietku žalovaného v rade 1/ týkajúcu sa ním tvrdeného neuvedenia rozsahu zodpovednosti pôvodného žalovaného v rade 1/. Z obsahu podanej žaloby (č.l. 1 spisu) vyplýva, že pôvodný žalobca sa v žalobe nedomáhal zaplatenia žalovanej istiny s príslušenstvom, ktorú by mu mali pôvodní žalovaní zaplatiť „spoločne a nerozdielne“.

24. Zároveň odvolací súd dodáva, že z ustálenej súdnej judikatúry vyplýva, že spoločný solidárny záväzok nezakladá sám o sebe nerozlučné spoločenstvo v civilnom sporovom konaní (pozri napr. R 22/1953). Práve preto rozsudok vydaný v civilnom sporovom konaní sa nemusí vzťahovať na všetkých solidárnych dlžníkov. Je len na úvahe veriteľa, či bude celé plnenie alebo jeho časť žiadať len od niektorého alebo od všetkých solidárnych dlžníkov, pasívne vecne legitímovaný je teda aj sám ktorýkoľvek zo solidárnych dlžníkov. O založení procesného spoločenstva medzi solidárnymi dlžníkmi

rozhoduje jedine vôľa veriteľa (pôjde o tzv. dobrovoľné spoločenstvo), vyplýva záver o samostatnosti subjektívnej kumulácie, t. j. jedná sa o samostatné procesné spoločenstvo.

25. Pokiaľ odvolateľ namietal závery okresného súdu vychádzajúce z vykonaného dokazovania, ani s touto jeho argumentáciou sa odvolací súd nestotožnil. Súd prvej inštancie pri vykonaní dokazovania vychádzal z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol v čase rozhodovania súdu účinným právnym predpisom upravujúcim procesný postup súdu v konaní a jeho rámci bol vykonaný aj dôkazný prostriedok označený ako Uznanie dlhu zo dňa 25.09.1996, z ktorého jasne vyplýva, že pôvodní žalovaní v rade 1/ a 2/ si spoločne požičali od pôvodného žalobcu finančné prostriedky. Žalovanú výšku poskytnutej pôžičky, a teda aj jej existenciu, pôvodný žalovaný v rade 1/ nenamietal, čo uviedol na pojednávaní konanom dňa 18.09.1998. Pokiaľ chcel byť pôvodný žalovaný v rade 1/ v konaní úspešný, bolo jeho úlohou smerovať prostriedky svojej procesnej obrany k spornosti v otázke poskytnutia finančných prostriedkov, k čomu však v prejednávanej veci nedošlo. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd otázku existencie dlhu pôvodných žalovaných voči pôvodnému žalobcovi vyhodnotil správne na základe výsledkov vykonaného dokazovania.

26. V štádiu konania pred okresným súdom, kedy súd konal s pôvodnými účastníkmi konania/stranami sporu, a teda aj s účastníkmi zmluvných dojednaní o pôžičke, nebola sporná ani otázka dobrovoľnosti a slobody prejavu vôle zmluvných strán vykonať dotknuté právne úkony, či otázka (ne)primeranosti dohodnutej zmluvnej pokuty. Napokon je nutné dodať, že žalovaný v rade 1/ ako právny nástupca pôvodného žalovaného v rade 1/ prijal stav konania ku dňu zániku procesnej subjektivity svojho predchodcu (§ 65 CSP). Právny predchodca žalovaného v rade 1/ Ing. L. T., v konaní pred súdom prvej inštancie vo svojej výpovedi na pojednávaní výslovne uviedol, že nárok žalobcu uplatnený žalobou nenamietá (pozri druhý odsek odôvodnenia napadnutého rozsudku na str. 2 - č. I. 51 spisu). Napokon tento nárok žalovaného v priebehu tohto sporu nepoprel ani žalovaný v rade 2/, voči ktorému rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť. Ďalšia argumentácia žalovaného tak zostala len v rovine ničím nepodložených tvrdení.

27. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobu v celom rozsahu zamietol, pričom ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. S jeho závermi sa odvolací súd plne stotožňuje.

28. Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim úprave občianskeho súdneho konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle v tom čase účinného ust. § 157 ods. 2 O.s.p. aj správne a presvedčivo odôvodnil. Nakoľko odvolacie dôvody vymedzené žalovaným v rade 1/, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a súčasne odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v preskúmvanej meritornej časti, t. j. v prvej vete výroku rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 387 CSP vo vzťahu k žalovanému v rade 1/ ako vecne správny potvrdil.

29. Ako vecne správny potvrdil odvolací súd aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok napadnutého rozsudku o trovách prvoinštančného konania (veta druhá výroku) vo vzťahu k žalovanému v rade 1/ proti ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán v štádiu konania pred okresným súdom posúdenému v zmysle zákonných ustanovení v ňom uvedených.

30. Vo vzťahu k žalovanému v rade 2/, t. j. odporcovi v rade 2/, zostal napadnutý rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu, keďže toto rozhodnutie voči nemu nadobudlo právoplatnosť ešte dňa 31.12.1999.

31. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcom v rade 1/ až 5/ ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanému v rade 1/, ktorý v tomto štádiu konania úspech nemal.

32. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

33. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).